

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 1079

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 24 noiembrie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 711 din 19 decembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	2–4
Decizia nr. 712 din 19 decembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (4) lit. a) și ale art. 123 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001	4–6
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
982. — Hotărâre privind recunoașterea Fundației MGH pentru copii bolnavi de SIDA ca fiind de utilitate publică	6
985. — Hotărâre privind abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 187/2011 pentru aprobarea Planului de management al Parcului Natural Bucegi	7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
3.017. — Decizie a președintelui Agenției Naționale pentru Mediu și Aree Protejate privind aprobarea Planului de management al ariei de protecție specială avifaunistică ROSPA0065 Lacurile Fundata Amara	8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 346 din 6 octombrie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	9–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 711

din 19 decembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Varga Attila	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioana-Codruța Dărăngă.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Societatea Sami Plastic — S.A. din Suceava în Dosarul nr. 3.256/329/2017/a2 al Tribunalului Teleorman — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 454D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 491 din 3 octombrie 2023.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia civilă nr. 100 din 4 martie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 3.256/329/2017/a2, **Tribunalul Teleorman — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară**. Excepția a fost invocată de Societatea Sami Plastic — S.A. din Suceava într-o cauză având ca obiect soluținarea unei cereri privind anularea unui raport de expertiză judiciară.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale invocate, prin raportare la cele statuate în deciziile Curții Constituționale nr. 685 din 7 noiembrie 2018 și nr. 417 din 3 iulie 2019. Se susține că, potrivit acestor decizii, actul colegiului de conducere al instanței judecătorești, organ administrativ cu caracter colegial, este unul administrativ. Astfel, întrucât actul astfel adoptat este unul administrativ, conținutul său nu poate viza aplicarea și interpretarea legilor de procedură, în speță modul de desemnare a membrilor completelor, care ține tocmai de aplicarea normelor procedurale. Prin urmare, se susține că un colegiu de conducere al unei instanțe judecătorești nu poate prelua atribuții jurisdicționale din sfera primară a puterii judecătorești. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, Înalta Curte de Casație și Justiție și celelalte

instanțe judecătorești au, pe lângă activitatea jurisdicțională, și o activitate administrativă, care privește organizarea și funcționarea în concret a instanței, pentru realizarea funcției sale jurisdicționale, fiind reglementată prin lege și pentru aplicarea legii, printr-un act administrativ unilateral cu caracter normativ, în situația dată, prin regulament. Se arată că cele două laturi, cea jurisdicțională și cea administrativă, nu pot interfera între ele, niciuna neputând prelua obiectul activității celeilalte. Or, se susține că actele administrative privind organizarea și funcționarea instanței nu pot stabili compunerea completelor, nici procedura de judecată, în același mod în care nici hotărârile judecătorești pronunțate nu se substituie actelor administrative, ci controlează legalitatea acestora.

6. Se mai susține că, potrivit celor reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 417 din 3 iulie 2019, organizarea completelor de judecată la care face referire Decizia nr. 685 din 7 noiembrie 2018, paragraful 177, cuprinde în mod intrinsec ideea de constituire a acestora, potrivit legii, ceea ce exprimă obligația instanțelor judecătorești de a respecta legea și de a se supune acesteia și în consecință de a constitui completele de judecată potrivit legii.

7. În acest context, se susține că lipsa reglementării unor compuneri aleatorii a completelor de judecată, precum și determinarea acestora prin hotărâri ale colegiului de conducere a curții de apel sunt în gravă contradicție cu principiul imparțialității și independenței instanței și cu dreptul constituțional și convențional la un proces echitabil. De asemenea, se susține că este încălcată obligația de legiferare prin lege organică și caracterul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale.

8. **Tribunalul Teleorman — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se consideră că textul de lege criticat a fost adoptat de legiuitor în aplicarea prevederilor art. 124-126 din Constituție, care cuprind principiile generale potrivit cărora se organizează instanțele judecătorești și se realizează justiția, fără a conține nicio prevedere contrară textelor constituționale de referință. Se apreciază că legiuitorul constituant a lăsat la latitudinea legiuitorului ordinar modul concret de reglementare a problemelor care privesc organizarea instanțelor judecătorești.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins: *„Colegiile de conducere stabilesc compunerea completelor de judecată la începutul anului, urmărind asigurarea continuității completului. Schimbarea membrilor completelor se face în mod excepțional, pe baza criteriilor obiective stabilite de Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești.”*

13. La data de 16 decembrie 2022, Legea nr. 304/2004 a fost abrogată prin Legea nr. 304/2022 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1104 din 16 noiembrie 2022. Însă, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea a stabilit că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Așadar, Curtea reține că, deși nu mai sunt în vigoare, dispozițiile criticate din Legea nr. 304/2004 își produc în continuare efectele juridice în cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, astfel că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004.

14. În opinia autoarei excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, în art. 73 alin. (3) lit. I) referitor la reglementarea prin lege organică a organizării și funcționării Consiliului Superior al Magistraturii, a instanțelor judecătorești, a Ministerului Public și a Curții de Conturi, în art. 126 alin. (1) și (4) privind instanțele judecătorești și în art. 147 alin. (4) referitor la efectele deciziilor Curții Constituționale. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 6 paragraful 1, referitor la dreptul la un proces echitabil, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin Decizia nr. 71 din 9 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 25 mai 2021, a constatat constituționalitatea art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 prin prisma unor critici de neconstituționalitate similare celor invocate în prezenta cauză cu privire la competența colegiilor de conducere ale curților de apel, ale tribunalelor, ale tribunalelor specializate și ale judecătoriilor de a stabili modalitatea de desemnare a membrilor completelor de judecată.

16. Curtea, prin decizia anterioară (paragrafele 33-37), a observat că se critică însăși ideea de investire *ex lege* a acestora cu competența de a stabili compunerea completelor,

ceea ce înseamnă că pot opta pentru o anumită modalitate concretă de desemnare a membrilor completelor, tocmai pentru că legea nu reglementează dacă aceasta se face în mod aleatoriu sau prin nominalizare. Curtea a apreciat că legiuitorul are opțiunea să stabilească el însuși organul competent să aprobe/valideze compunerea completelor de judecată sau, din contră, să lase acest aspect în sfera actelor administrative normative. Investirea/desemnarea colegiilor de conducere *ex lege* cu competența de a stabili ele însele compunerea completelor de judecată nu pune nicio problemă de constituționalitate. Curtea nu are competența să cenzureze opțiunea legiuitorului de a stabili la nivelul curților de apel, al tribunalelor sau al judecătoriilor organul competent să aprobe/valideze compunerea completelor de judecată, iar la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție să lase stabilirea organului competent în sarcina colegiului de conducere.

17. Cu privire la modul concret de desemnare a membrilor completului, Curtea a arătat că, ori de câte ori o lege nu reglementează o anumită procedură de aducere la îndeplinire a unei măsuri/finalități prevăzute prin lege, revine actului administrativ normativ să o reglementeze, fără ca un asemenea procedeu să poată fi echivalat cu o adăugare la lege. În situația în care autoritatea administrativă emitentă a stabilit o anumită modalitate de desemnare a membrilor unor complete cu privire la care legea nu dispune nimic, caz în care se încadrează și situația litigioasă analizată, se constată că aceasta are o marjă de apreciere ce nu poate fi contestată din perspectiva relației dintre un act de reglementare primar și unul secundar.

18. Nu există nicio prevedere constituțională sau vreo exigență rezultată din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care să impună ca modul de desemnare a membrilor completelor să fie realizat direct prin lege. În lipsa unei prevederi legale exprese, rezultă că legiuitorul a acceptat ca un act de reglementare secundară să realizeze acest lucru, ca act de executare a legii. O asemenea modalitate de legiferare nu echivalează cu conferirea de competențe legislative unei autorități administrative, astfel că textul criticat nu contravine art. 61 și art. 73 alin. (3) lit. I) din Constituție.

19. Curtea a mai reținut că, dacă legea nu prevede în mod expres ca desemnarea membrilor completelor să se facă prin tragere la sorți sau prin nominalizare expresă, iar actul administrativ cu caracter normativ a reglementat, în lipsa unei dispoziții legale restrictive, una dintre aceste două modalități, înseamnă că această compunere a completului, sub aspectul desemnării membrilor săi, a fost realizată în baza și în temeiul legii, cu alte cuvinte, prin lege. Prin urmare, pentru argumentele de mai sus, nu se poate susține încălcarea dreptului la un proces echitabil, în componenta sa referitoare la stabilirea prin lege a instanței judecătorești, fiind respectate exigențele art. 21 alin. (3) din Constituție, astfel cum se interpretează, potrivit art. 20 alin. (1), și prin prisma exigențelor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

20. Neintervenind elemente noi, de natură să se reconsidere jurisprudența Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

21. Pentru aceste considerente, în prezenta cauză nu se poate reține nici încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 126 alin. (1) și (4) privind instanțele judecătorești și în art. 147 alin. (4) referitor la efectele deciziilor Curții Constituționale.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Sami Plastic — S.A. din Suceava în Dosarul nr. 3.256/329/2017/a2 al Tribunalului Teleorman — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Teleorman — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 decembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru **MARIAN ENACHE**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă
coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea
și funcționarea Curții Constituționale, semnează

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 712

din 19 decembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (4) lit. a) și ale art. 123 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Varga Attila	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Ioana-Codruța Dărăngă.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 91 alin. (4) lit. a) și ale art. 123 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Societatea Delta Rom Agriculture — S.R.L. din Tulcea în Dosarul nr. 1.657/88/2016 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 456D/2020.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autoarea excepției, domnul avocat Vlad Nicolae, din Baroul Brașov, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, lipsind cealaltă parte. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autoarei excepției, care susține admiterea acesteia. În acest sens, arată, în esență, că textele de lege criticate se referă exclusiv la încheierea contractelor de concesiune, ceea ce face ca încetarea contractelor de concesiune să scape controlului consiliilor locale sau județene, ca organe deliberative, în ceea ce privește oportunitatea

administrării bunului public, în interesul unității administrativ-teritoriale. Se mai susține că, atât timp cât textele de lege criticate permit un regim juridic distinct între încheierea contractului de concesiune, pe de o parte, și încetarea acestuia, pe de altă parte, acestea contravin dispozițiilor art. 121 și 122 din Constituție.

4. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, având în vedere că, în realitate, criticile formulate vizează omisiuni legislative.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Decizia nr. 6.268 din 6 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.657/88/2016*, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91 alin. (4) lit. a) și ale art. 123 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001**. Excepția a fost invocată de Societatea Delta Rom Agriculture — S.R.L. din Tulcea într-o cauză având ca obiect soluținarea unei cereri privind constatarea rezilierii de plin drept a unui contract de concesiune. Curtea Constituțională a fost sesizată prin decizia de admitere a recursului formulat împotriva Deciziei civile nr. 348/CA din 11 martie 2019, pronunțată de Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în ceea ce privește soluția de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât prevăd că manifestarea de voință a consiliului județean la încheierea unui contract de concesiune se va exprima sub forma unei hotărâri a consiliului județean adoptată cu cvorumul și majoritatea prevăzute de lege, însă nu prevăd care este forma de exteriorizare a voinței consiliului județean atunci când decide încetarea unilaterală sau rezilierea unui contract de concesiune sau dacă o astfel de manifestare de voință poate aparține unui singur membru al consiliului județean.

7. Se mai susține că prevederile ce constituie obiectul excepției de neconstituționalitate sunt constituționale numai în măsura în care sunt interpretate în sensul că încetarea unui contract de concesiune, inclusiv prin reziliere, poate fi decisă exclusiv de concedentul care a decis încheierea contractului de concesiune, respectiv de consiliul județean. În acest sens, se susține că nu se poate accepta ca decizia de încetare a contractului să poată fi luată în lipsa condițiilor de cvorum și majoritate prevăzute de lege, respectiv doar prin decizia unilaterală a președintelui consiliului județean.

8. Se susține, astfel, că, prin prisma principiilor constituționale, încetarea unui contract de concesiune nu s-ar putea decide direct de către președintele consiliului județean, ci numai de organul deliberativ și decizional al județului. Consiliul județean, în calitate de concedent, are legitimitate și poate adopta decizii doar cu respectarea cvorumului și a majorității prevăzute de lege, iar nu prin intermediul președintelui consiliului, astfel încât, prin urmare, decizia de a înceta un contract trebuie adoptată în for decizional.

9. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se consideră că autoarea excepției nu invocă aspecte de neconstituționalitate ale textelor de lege criticate, ci omisiuni din acte normative, iar vidul legislativ nu poate fi înlăturat pe calea excepției de neconstituționalitate.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 91 alin. (4) lit. a) și ale art. 123 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, cu următorul cuprins:

— Art. 91 alin. (4) lit. a): „(4) În exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (1) lit. c), consiliul județean: a) hotărăște darea în administrare, concesiunea sau închirierea bunurilor proprietate publică a județului, după caz, precum și a serviciilor publice de interes județean, în condițiile legii;”;

— Art. 123 alin. (1): „(1) Consiliile locale și consiliile județene hotărăsc ca bunurile ce aparțin domeniului public sau privat, de interes local sau județean, după caz, să fie date în administrarea regiilor autonome și instituțiilor publice, să fie concesionate ori

să fie închiriate. Acestea hotărăsc cu privire la cumpărarea unor bunuri ori la vânzarea bunurilor ce fac parte din domeniul privat, de interes local sau județean, în condițiile legii.”

14. La data de 5 iulie 2019, Legea nr. 215/2001 a fost abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019. Însă, prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea a stabilit că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Așadar, Curtea reține că, deși nu mai sunt în vigoare, dispozițiile criticate își produc în continuare efectele juridice în cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, astfel că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 91 alin. (4) lit. a) și ale art. 123 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001.

15. În opinia autoarei excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 120 referitor la principiile de bază ale administrației publice locale și art. 122 — *Consiliul județean*.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că aceasta a fost ridicată de autoarea excepției, recurenta-pârâtă Societatea Delta Rom Agriculture — S.R.L. din Tulcea, într-o cauză având ca obiect cererea de constatare a rezilierii de drept a unui contract de concesiune, intervenită potrivit pactului comisoriu de grad IV, stabilit de comun acord de către părți în art. 22 din contractul de concesiune, și obligarea pârâtului concesionar la predarea către concedent a bunurilor care au constituit obiectul concesiunii, cerere formulată de către unitatea administrativ-teritorială județul Tulcea, prin Consiliul județean Tulcea. Prin Sentința civilă nr. 1.000 din 19 iunie 2018, Tribunalul Tulcea a respins acțiunea ca nefondată, iar prin Decizia civilă nr. 348/CA din 11 martie 2019, Curtea de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a admis recursul formulat, a casat hotărârea recurată și, rejudecând, a admis acțiunea introdusă de Unitatea Administrativ-Teritorială Județul Tulcea, prin Consiliul Județean Tulcea, și a constatat rezilierea de plin drept a Contractului de concesiune nr. 139 din 29 ianuarie 1999, încheiat între Consiliul Județean Tulcea și Societatea Delta Agriculture — S.R.L. din Tulcea, obligând pârâta concesionară la predarea către concedent a bunurilor care au constituit obiectul concesiunii.

17. Analizând criticile formulate de autoarea excepției, Curtea reține că acestea vizează, în realitate, operațiuni de interpretare și aplicare a reglementărilor legale referitoare la regimul juridic al concesiunii bunurilor proprietate publică, atribuțiile consiliului județean și ale președintelui consiliului județean și la raporturile juridice dintre aceste autorități ale administrației publice în materia încheierii, executării și încetării contractelor de concesiune a bunurilor proprietate publică, operațiuni a căror realizare revine instanței judecătorești. Prin urmare, și sub acest aspect, excepția de neconstituționalitate apare ca inadmisibilă, urmând să fie respinsă ca atare.

18. De altfel, Curtea mai reține că prin Decizia nr. 132 din 10 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 29 iunie 2020, Curtea a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91 alin. (4) lit. a) și ale art. 123 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, prin prisma unor critici de neconstituționalitate și față de o situație de fapt similară.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (4) lit. a) și ale art. 123 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Societatea Delta Rom Agriculture — S.R.L. din Tulcea în Dosarul nr. 1.657/88/2016 al Curții de Apel Constanța — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 decembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru **MARIAN ENACHE**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă
coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea
și funcționarea Curții Constituționale, semnează

ELENA-SIMINA TÂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind recunoașterea Fundației MGH pentru copii bolnavi de SIDA ca fiind de utilitate publică

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 39 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se recunoaște Fundația MGH pentru copii bolnavi de SIDA, cod de înregistrare fiscală 9403813, număr de înregistrare fiscală în Registrul asociațiilor și fundațiilor 3831/B/2005, persoană juridică română de drept privat, fără scop patrimonial, cu sediul în municipiul Constanța, Aleea Lirei nr. 11, bl. FC15, sc. B, et. 1, ap. 22, județul Constanța, ca fiind de utilitate publică.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Marian Neacșu

Ministrul muncii, familiei, tineretului
și solidarității sociale,
Petre-Florin Manole

București, 20 noiembrie 2025.
Nr. 982.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**privind abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 187/2011
pentru aprobarea Planului de management
al Parcului Natural Bucegi**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Hotărârea Guvernului nr. 187/2011 pentru aprobarea Planului de management al Parcului Natural Bucegi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 280 și 280 bis din 21 aprilie 2011, se abrogă.

Art. 2. — Raporturile și situațiile juridice născute în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 187/2011, dar care nu și-au produs în întregime efectele până la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri rămân valabile pe durata pentru care au fost încheiate.

Art. 3. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a ordinului ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea Planului de management integrat al Parcului Natural Bucegi și al sitului Natura 2000 ROSCI0013 Bucegi.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

ministrul apărării naționale,

Liviu-Ionuț Moșteanu

p. Ministrul mediului,

apelor și pădurilor,

Teodor Dulceață,

secretar general adjunct

p. Ministrul transporturilor

și infrastructurii,

Ionuț-Cristian Săvoiu,

secretar de stat

Ministrul dezvoltării,

lucrărilor publice și administrației,

Cseke Attila-Zoltán

Ministrul agriculturii și dezvoltării
rurale,

Florin-Ionuț Barbu

Ministrul culturii,

Demeter András István

Ministrul energiei,

Bogdan-Gruia Ivan

Ministrul economiei, digitalizării,
antreprenoriatului și turismului,

Radu-Dinel Miruță

București, 20 noiembrie 2025.

Nr. 985.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU MEDIU ȘI ARII PROTEJATE

DECIZIE

privind aprobarea Planului de management al ariei de protecție specială avifaunistică ROSPA0065 Lacurile Fundata Amara

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 17 din 3.11.2025 al Direcției generale arii naturale, biodiversitate și conservarea naturii, Serviciul arii naturale protejate și emitere avize,

ținând cont de Decizia Etapei de încadrare nr. 26 din 7.10.2024, emisă de către Agenția pentru Protecția Mediului Ialomița, reconfirmată prin Adresa nr. 6.588 din 4.08.2025,

în temeiul prevederilor art. 2 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 311/2025 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Mediu și Arii Protejate, precum și ale art. 21 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Mediu și Arii Protejate emite prezenta decizie.

Art. 1. — Se aprobă Planul de management al ariei de protecție specială avifaunistică ROSPA0065 Lacurile Fundata Amara, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Mediu și Arii Protejate,
Raluca Giorgiana Dumitrescu

București, 4 noiembrie 2025.
Nr. 3.017.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1079 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 346

din 6 octombrie 2025

Dosar nr. 1.132/1/2025

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Ileana Ruxandra Tirică	— judecător la Secția I civilă
Dorina Zeca	— judecător la Secția I civilă
Daniel Marian Drăghici	— judecător la Secția I civilă
Gheorghe Liviu Zidaru	— judecător la Secția I civilă
Cristina Dobrescu	— judecător la Secția I civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Marcela Marta Iacob	— judecător la Secția a II-a civilă
Adriana Nicolae	— judecător la Secția a II-a civilă
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ștefania Dragoe	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cristinel Grosu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Bercaru	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Gianina Prelipcean	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 1.132/1/2025 este legal constituit, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și art. 35 alin. (3) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Botoșani — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 580/40/2024, în

vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele întrebări:

„Dacă aplicarea art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 (în privința modalității concrete de acordare a majorării pentru lucrări de excepție sau lucrări speciale, în perioada de aplicare etapizată a legii-cadru, anterior momentului la care personalul vizat a ajuns la nivelul soldelor/salariilor de bază stabilite pentru anul 2022), raportat la art. 38 din aceeași lege și la statuările de la pct. 107 din Decizia nr. 75/2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, presupune neacordarea, în fapt, a majorării salariale în intervalul 2017-2018 și, respectiv, acordarea parțială a majorării (câte ¼ anual) în intervalul 2019-2022.

Dacă prevederile art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, astfel cum au fost interpretate prin Decizia nr. 75/2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, se aplică — și în ce modalitate — și în cazul funcționarilor publici/personalului civil din sistemul administrației penitenciare, având în vedere existența unei reglementări speciale în acest sistem, respectiv Ordinul ministrului justiției nr. 820/C/2015, aplicabil până în anul 2023 inclusiv (potrivit ordinelor ministrului justiției nr. 146/C/2016, 1.034/C/2017, 1.042/C/2017, 2.415/C/2018, 2.588/C/2019, 1.676/C/2020, 2.391/C/2021, 1.592/C/2022, 406/C/2023).”

5. Magistratul-asistent arată că, la dosar, a fost depus raportul întocmit.

6. Președintele completului, doamna judecător Mariana Constantinescu, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunilor de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul Botoșani — Secția de contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 25 aprilie 2025, în Dosarul nr. 580/40/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

8. Sesizarea a fost înregistrată la data de 27 mai 2025, cu nr. 1.132/1/2025.

II. Normele legale incidente

9. Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Legea-cadru nr. 153/2017*

„Art. 7. — În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

a) *salariul de bază* reprezintă suma de bani la care are dreptul lunar personalul plătit din fonduri publice, corespunzător funcției, gradului/treptei profesionale, gradației, vechimii în specialitate, astfel cum este stabilită în anexele nr. I-IX;

b) *solda de funcție/salariul de funcție* reprezintă suma de bani la care are dreptul lunar personalul militar, polițistii și funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, corespunzător funcției îndeplinite, stabilită/stabilit conform anexelor nr. I-IX, care nu poate fi mai mică/mic decât nivelul salariului de bază minim brut pe tară garantat în plată. (...)

Art. 38. — (1) Prevederile prezentei legi se aplică etapizat, începând cu data de 1 iulie 2017.

(2) Începând cu data de 1 iulie 2017:

a) se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna iunie 2017, până la 31 decembrie 2017, cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție și indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, indemnizația brută de încadrare, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții; (...)

(3) Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale:

a) cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții; (...)

(4) În perioada 2019-2022 se va acorda anual o creștere a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, fiecare creștere reprezentând 1/4 din diferența dintre salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare prevăzute de lege pentru anul 2022 și cel/cea din luna decembrie 2018. Creșterea respectivă și data de aplicare se stabilesc prin legea anuală a bugetului de stat cu respectarea art. 6 lit. h). (...)

Anexa nr. VI — Familia ocupațională de funcții bugetare «apărare, ordine publică și securitate națională»

CAPITOLUL II

Reglementări specifice personalului din instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională (...)

SECȚIUNEA a 2-a

Soldele de funcție și salariile de funcție (...)

Art. 15. — (1) Pentru personalul militar, polițistii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil care execută lucrări de excepție sau misiuni speciale, apreciate ca atare de către conducătorii acestora, se acordă o majorare de până la 50% calculată la solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază. (...)

(3) Condițiile de acordare a dreptului prevăzut la alin. (1) se stabilesc prin norme metodologice aprobate prin ordin al ordonatorului principal de credite.”

10. Anexa la Ordinul ministrului justiției nr. 820/C/2015 pentru aprobarea Normelor metodologice privind acordarea majorării pentru lucrări de excepție sau misiuni speciale funcționarilor publici cu statut special și personalului civil din sistemul administrației penitenciare, denumit în continuare *Ordinul nr. 820/C/2015*

„Art. 2. — (1) Funcționarii publici cu statut special și personalul civil din sistemul administrației penitenciare care execută, în domeniul specific, lucrări de excepție sau misiuni speciale, apreciate ca atare de către conducătorii acestora, beneficiază de o majorare de până la 50% din salariul de bază prevăzut de legislația în vigoare la data de 31 decembrie 2009, denumită în continuare *majorare*.”

11. Ordinul ministrului justiției nr. 146/C/2016

„Art. 1. — Prevederile Ordinului ministrului justiției nr. 820/C/2015 (...) se aplică în mod corespunzător și în anul 2016.”

12. Ordinul ministrului justiției nr. 103/C/2017

„Art. 1. — Prevederile Ordinului ministrului justiției nr. 820/C/2015 (...) se aplică în mod corespunzător și pentru perioada 1 ianuarie 2017-28 februarie 2017.”

13. Ordinul ministrului justiției nr. 1.042/C/2017

„Art. 1. — Prevederile Ordinului ministrului justiției nr. 820/C/2015 (...) se aplică în mod corespunzător și pentru perioada 1 martie 2017-31 decembrie 2017.”

14. Anexa la Ordinul ministrului justiției nr. 2.415/C/2018

„CAPITOLUL VII

Condițiile de acordare a majorării pentru lucrări de excepție sau misiuni speciale pentru funcționarii publici cu statut special și personalul civil din sistemul administrației penitenciare, prevăzută de art. 15 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Art. 28. — Funcționarii publici cu statut special și personalul civil din sistemul administrației penitenciare care execută, în domeniul specific, lucrări de excepție sau misiuni speciale, apreciate ca atare de către conducătorii acestora, beneficiază de o majorare de până la 50% calculată la salariul de funcție/salariul de bază, denumită în continuare *majorare*. (...)

Art. 36. — Prevederile Ordinului ministrului justiției nr. 820/C/2015 (...) se aplică în mod corespunzător și în anul 2018, până la intrarea în vigoare a prezentului ordin.”

15. Ordinul ministrului justiției nr. 2.588/C/2019

„Art. 15. — Prevederile Ordinului ministrului justiției nr. 820/C/2015 (...) se aplică în mod corespunzător și în anul 2019.”

16. Ordinul ministrului justiției nr. 1.676/C/2020

„Art. I. — Prevederile Ordinului ministrului justiției nr. 820/C/2015 (...) se aplică în mod corespunzător și în anul 2020.”

17. Ordinul ministrului justiției nr. 2.391/C/2021

„Art. I. — Prevederile Ordinului ministrului justiției nr. 820/C/2015 (...) se aplică în mod corespunzător și în anul 2021.”

18. Ordinul ministrului justiției nr. 1.592/C/2022

„Art. 1. — Prevederile Ordinului ministrului justiției nr. 820/C/2015 (...) se aplică în mod corespunzător și în anul 2022.”

19. Ordinul ministrului justiției nr. 406/C/2023

„Art. I. — Prevederile Ordinului ministrului justiției nr. 820/C/2015 (...) se aplică în mod corespunzător și în anul 2023.”

III. Expunerea procesului

20. Prin acțiunea introductivă înregistrată pe rolul Tribunalului Botoșani — Secția de contencios administrativ și fiscal, reclamanta persoană fizică (în prezent pensionară), în contradictoriu cu pârâțul Penitenciarul B, a solicitat obligarea acestuia la recalcularea, în conformitate cu condițiile de acordare prevăzute de art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, a majorării de până la 50% pentru lucrări de excepție sau misiuni speciale achitate în perioada 2020-2021, în baza raporturilor de muncă desfășurate în cadrul Penitenciarului B, plata diferențelor dintre majorarea plătită în perioada menționată și cea convenită în mod legal, ca urmare a recalculării solicitate, și actualizarea sumelor datorate cu rata inflației de la data scadenței fiecăreia până la data efectuării plății, precum și refacerea calculului din adeverința eliberată de către pârât și înaintarea către Casa de Pensii Sectoriale din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, în vederea actualizării deciziei de pensie.

21. În motivare, reclamanta a arătat că majorarea salarială pentru lucrări de excepție sau misiuni speciale a fost calculată prin aplicarea procentului de 50% la salariul de bază prevăzut de legislația în vigoare la 31 decembrie 2009.

22. Raportarea la salariul de bază din 31 decembrie 2009 este prevăzută de Ordinul nr. 820/C/2015, care reglementa normele metodologice privind condițiile de acordare, în anul 2015, a majorării de până la 50% din salariul de bază prevăzută de art. 15 din cap. II al anexei nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice (vechea lege a salarizării).

23. Or, după apariția noii legi a salarizării, respectiv Legea-cadru nr. 153/2017, acest drept salarial a fost calculat și acordat în mod eronat, tot prin raportare la salariul de bază prevăzut de legislația în vigoare la 31 decembrie 2009, în loc de salariul de bază convenit la data acordării majorării.

24. Reglementarea salarizării personalului administrației penitenciare, după apariția noii legi a salarizării, a avut la bază Ordinul nr. 2.415/C/2018. Așadar, acordarea majorării de până la 50% pentru lucrări de excepție sau misiuni speciale se face în baza normelor stabilite de acest ordin, care prevăd în mod clar calcularea prin aplicarea procentului la salariul de funcție/salariul de bază în plată, așa cum se stipulează la art. 28 din anexa la acesta.

25. Aplicarea Ordinului nr. 820/C/2015 a fost prelungită anual în perioada 2016-2023, ținând cont că acesta conținea criteriile de îndeplinit pentru a beneficia de dreptul salarial.

26. Pentru perioada vizată prin cererea de chemare în judecată, respectiv anii 2020-2021, condițiile de acordare au fost stabilite de ordinele nr. 1.676/C/2020 și nr. 2.391/C/2021.

27. Ordinele nr. 1.676/C/2020 și nr. 2.391/C/2021 stipulează, la art. I, că prevederile Ordinului nr. 820/C/2015 se aplică în mod corespunzător și în anul 2020, respectiv anul 2021, motiv pentru care Penitenciarul B a calculat majorarea prin raportare la salariul de bază din 2009, fără a ține cont de modificările legislative ulterioare apariției Ordinului nr. 820/C/2015.

28. Or, sintagma „se aplică în mod corespunzător” din conținutul ordinelor nr. 1.676/C/2020 și nr. 2.391/C/2021, corelată cu celelalte acte incidente care reglementează majorarea de până la 50%, după apariția Legii-cadru nr. 153/2017, trebuia înțeleasă și transpusă prin aplicarea procentului de 50% la salariul de bază corespunzător noilor reglementări, așa cum este definit de art. 7 din acest act normativ.

29. Prin urmare, stabilirea majorării trebuia făcută prin aplicarea procentului de până la 50% la salariul de bază, așa cum este stabilit în anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, pentru familia ocupațională „Apărare, ordine publică și securitate națională”.

30. Pârâțul Penitenciarul B a formulat întâmpinare, prin care a invocat prescripția dreptului material la acțiune și, pe fond, a solicitat respingerea acțiunii ca nefondată.

31. Pe excepția invocată, raportat la data promovării cererii de chemare în judecată, 27 martie 2024, în privința solicitării de acordare a drepturilor în cauză corespunzător perioadei 1.01.2020-26.03.2021, a apreciat că, în cauză, este incidentă excepția prescripției dreptului material la acțiune, întrucât termenul de 3 ani prevăzut art. 2.517 din Codul Civil este depășit, în condițiile în care nu se face dovada incidenței vreunei situații de întrerupere sau suspendare a curgerii termenului menționat.

32. Pe fond, pârâțul a arătat că reclamanta a beneficiat de majorarea de 50% în perioada 1 aprilie 2020-30 iunie 2021; baza de calcul aplicată majorării de 50% a fost salariul de bază lunar pentru anul 2009 la care s-au aplicat majorările de 10%, respectiv 25%, conform art. 2 din Ordinul nr. 820/C/2015 coroborat cu art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017.

33. Prevederile Ordinului nr. 820/C/2015 s-au aplicat corespunzător și în anii 2018-2022, baza de calcul rămânând aceeași.

34. Prin ordine anuale ale ministrului justiției a fost prelungită aplicarea normelor metodologice aprobate prin Ordinul nr. 820/C/2015, inclusiv în anul 2023, respectiv prin Ordinul nr. 146/C/2016 (pentru anul 2016), prin ordinele nr. 103/C/2017 și 1.042/C/2017 (pentru anul 2017), prin Ordinul nr. 2.415/C/2018 (pentru anul 2018), prin Ordinul nr. 2.588/C/2019 (pentru anul 2019), prin Ordinul nr. 1.676/C/2020 (pentru anul 2020), prin Ordinul nr. 2.391/C/2021 (pentru anul 2021), prin Ordinul nr. 1.592/C/2022 (pentru anul 2022) și prin Ordinul nr. 406/C/2023 (pentru anul 2023).

35. Suma (baza de calcul) asupra căreia s-a aplicat majorarea pentru lucrări de excepție sau misiuni speciale și care era inițial plafonată la salariul de bază prevăzut de legislația în vigoare la data de 31 decembrie 2009 a suferit modificări, astfel:

— în perioada 2016-2017, în conformitate cu prevederile art. 8 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 și ale art. 7 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016, baza de calcul al acestei majorări o reprezintă solda lunară/salariul de bază prevăzută/prevăzut de legislația în vigoare la 31 decembrie 2009, majorată cu 10%;

— începând cu 1 ianuarie 2018, baza de calcul al acestei majorări salariale a crescut cu 25% față de nivelul anterior, potrivit art. 38 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017.

36. Astfel, începând cu anul 2018, potrivit reglementărilor legale de mai sus, baza de calcul al majorării pentru lucrări de excepție sau misiuni speciale de până la 50% din salariul de bază o constituie salariul de bază prevăzut de legislația în vigoare la 31 decembrie 2009 majorat cu 10%, la care se adaugă o majorare de 25% din această sumă de referință.

37. În perioada următoare, respectiv în perioada 2019-2023, modalitatea de calcul al majorării salariale a fost păstrată.

38. Prin precizările formulate, reclamanta a arătat că, prin Decizia nr. 75/2024, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a analizat Ordinul nr. 820/C/2015 ca normă legală de stabilire a majorării de 50%, dar subliniază, la pct. 100, următoarele:

„Nici Legea-cadru nr. 153/2017, nici legile anuale de salarizare adoptate în perioada 2018-2023 nu mai conțin o dispoziție similară celei prin care, în legislația anterioară, baza de calcul al majorării pentru lucrări de excepție sau misiuni speciale, reglementată de art. 15 din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, a fost plafonată, începând cu 1 iulie 2014, la solda lunară/salariul de bază prevăzute de legislația în vigoare la 31 decembrie 2009.”

39. Reglementarea salarizării personalului administrației penitenciare, după apariția noii legi a salarizării, are la bază Ordinul nr. 2.415/C/2018, acordarea majorării de până la 50% pentru lucrări de excepție sau misiuni speciale făcându-se în baza normelor stabilite de acesta, care prevăd în mod clar calcularea prin aplicarea procentului la salariul de funcție/salariul de bază în plată.

40. Instanța de trimitere a dispus suspendarea cauzei și sesizarea instanței supreme.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării, care susțin admisibilitatea sesizării

41. Obiectul acțiunii îl constituie recalcularea majorării salariale prevăzute de art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 (de până la 50% pentru lucrări de excepție sau misiuni speciale), acordată reclamantei în perioada 2020-2021, în baza raporturilor de serviciu desfășurate în cadrul Penitenciarului B, fiind îndeplinită, astfel, condiția de la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, la care face trimitere art. 2 alin. (1) din același act normativ.

42. Dispozițiile art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 au constituit deja obiect al interpretării instanței supreme, anume Decizia nr. 75/2024.

43. La paragraful 107 din această decizie, instanța supremă a statuat următoarele:

„Pornind de la calificarea dată dreptului reglementat de art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 și față de algoritmul de calcul al majorării (prin raportare la solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază), este de menționat că, în privința modalității concrete de acordare a majorării pentru perioada de aplicare etapizată a legii-cadru, anterior momentului la care personalul vizat a ajuns la nivelul soldelor/salariilor de bază stabilite pentru anul 2022, sunt aplicabile, deopotrivă, concluziile statuate de Înalta Curte de Casație și Justiție în cadrul mecanismelor de unificare a practicii judiciare, prin Decizia nr. 82 din 26 noiembrie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 130 din 19 februarie 2019, și Decizia nr. 24 din 15 noiembrie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 26 ianuarie 2022”.

44. Având în vedere statuările obligatorii din paragraful anterior, la care trimite expres paragraful 107 din Decizia nr. 75/2024, în speță se pune problema dacă, dincolo de aspectul anume tranșat prin această ultimă decizie (relativ la baza de calcul pentru majorarea de până la 50%, calculată la solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază a/al personalului militar, polițiștilor, polițiștilor de penitenciare și personalului civil care execută lucrări de excepție sau misiuni speciale), interpretarea extinsă a instanței supreme este în sensul că aplicarea art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 presupune neacordarea, în fapt, a majorării salariale, în intervalul 2017-2018 și, respectiv, acordarea parțială a majorării (câte ¼ anual), în intervalul 2019-2022, astfel cum s-a întâmplat în cazul majorărilor analizate prin deciziile nr. 82/2018 și 24/2021 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție.

45. De lămurirea aspectului în discuție, care nu a constituit/constituie obiectul vreunui recurs în interesul legii, depinde soluționarea pe fond a cauzei, în condițiile în care recalcularea solicitată, la o bază nouă, dar eventual la un procent fracționat, mai mic decât cel al majorării salariale efectiv acordate, poate conduce la o altă soluție decât cea vizată prin acțiune, respectiv la o admitere parțială sau la o respingere a pretențiilor, în funcție de rezultatul calculului astfel realizat (în ideea în care ar rezulta o valoare mai mică decât cea deja încasată).

46. Instanța de trimitere a apreciat că, deși atât Decizia nr. 75/2024, cât și deciziile nr. 82/2018 și nr. 24/2021 se referă la același tip de drepturi salariale, respectiv majorări — împrejurare ce ar pleda o aceeași modalitate de acordare —, dreptul salarial din speță prezintă, totuși, cel puțin o caracteristică esențială proprie, anume că, spre deosebire de drepturile la care se referă deciziile nr. 82/2018 și 24/2021, acesta a avut o reglementare identică — aceea de majorare (iar nu de spor) — și anterior Legii-cadru nr. 153/2017 (după cum se reține la paragrafele 82 și 83 din Decizia nr. 75/2024).

47. O a doua chestiune ivită în speță se află în relație cu constatările de la paragrafele 100 și 101 din Decizia nr. 75/2024, potrivit cărora: „nici Legea-cadru nr. 153/2017, nici legile anuale de salarizare adoptate în perioada 2018-2023 nu mai conțin o dispoziție similară celei prin care, în legislația anterioară, baza de calcul al majorării pentru lucrări de excepție sau misiuni speciale, reglementată de art. 15 din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, a fost plafonată, începând cu 1 iulie 2014, la solda lunară/salariul de bază prevăzute de legislația în vigoare la 31 decembrie 2009. (...) cum majorarea prevăzută de art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 nu are

regimul juridic al unui spor, nu este un drept distinct de solda de funcție și nu este inclusă în categoria elementelor sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, rezultă că aceasta nu este supusă plafonării dispuse anual, în temeiul art. 34 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, art. I alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020, art. I alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021, art. I alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2022, art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 115/2023 (aceasta din urmă nementionată de instanța de trimitere, dar în vigoare la data sesizării instanței supreme)”.

48. În cauză, au calitatea de părți litigante un fost funcționar de penitenciar (categorie la care se referă expres art. 15 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017) și Penitenciarul B; acesta din urmă a invocat în apărare dispozițiile art. 1 și art. 2 alin. (1) și (2) din anexa la Ordinul nr. 820/C/2015.

49. Potrivit ordinelor nr. 146/C/2016, 1.034/C/2017, 1.042/C/2017, 2.415/C/2018, 2.588/C/2019, 1.676/C/2020, 2.391/C/2021, 1.592/C/2022, 406/C/2023, prevederile Ordinului ministrului justiției nr. 820/C/2015 s-au aplicat corespunzător și în perioada 2016-2023.

50. Față de existența acestor prevederi speciale, adoptate inițial pentru punerea în aplicare a Legii-cadru nr. 284/2010, dar menținute până în anul 2023, deci și în relație cu Legea-cadru nr. 153/2017, în cauză se ridică întrebarea dacă și în ce modalitate se aplică dispozițiile art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, astfel cum au fost interpretate prin Decizia nr. 75/2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

V. Punctul de vedere al completului de judecată

51. În opinia instanței de trimitere, Decizia nr. 75/2024 s-a pronunțat cu privire la o altă categorie de beneficiari ai art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, fără a se analiza și prevederile Ordinului nr. 820/C/2015, strict aplicabil funcționarilor din penitenciare. Pe de altă parte, valabilitatea acestui ordin și a ordinelor care i-au prelungit aplicarea nu a fost infirmată în cadrul vreunei proceduri judiciare.

52. Relativ la ambele aspecte sesizate, se impune mențiunea că jurisprudența ulterioară pronunțării Deciziei nr. 75/2024 este în sensul admiterii cererilor de recalculare a majorării pentru lucrări de excepție sau misiuni speciale (astfel cum a învederat petenta din cauză), fără referiri la modul de calcul indicat la paragraful 107 din decizie și la efectele Ordinului nr. 820/C/2015.

VI. Punctul de vedere al părților

53. Reclamanta a arătat că, în motivarea Deciziei nr. 75/2024, Înalta Curte de Casație și Justiție a argumentat, la paragraful 107, că plata și calculul majorării pentru lucrări de excepție sau misiuni speciale trebuie făcute prin raportare la salariul de bază stabilit prin Legea-cadru nr. 153/2017, majorat în funcție de perioada de etapizare aferentă, indiferent de familia ocupațională.

54. Prin Decizia nr. 82 din 26 noiembrie 2018 și Decizia nr. 24 din 15 noiembrie 2021, Înalta Curte de Casație și Justiție a reglementat aplicarea unitară pentru toate familiile ocupaționale, începând cu anul 2019, calculul majorărilor salariale urmând să se realizeze prin raportare la salariul de bază actualizat conform art. 38 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, cu câte ¼, în funcție de perioada de etapizare în care se află fiecare situație în parte.

55. Totodată, instanțele s-au pronunțat în mod constant în sens favorabil, respectiv pentru modul de calcul solicitat prin acțiune.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

56. Față de conținutul întrebării adresate instanței supreme, nu a fost necesară consultarea instanțelor naționale cu privire la practica judiciară relevantă.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

57. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 75/2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1218 din 4 decembrie 2024, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 și ale art. 34 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, art. I alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020, art. I alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021, art. I alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2022, a stabilit că majorarea de până la 50%, calculată la solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază a/al personalului militar, polițiștilor, polițiștilor de penitenciare și personalului civil care execută lucrări de excepție sau misiuni speciale, prevăzută de art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, nu este inclusă în categoria elementelor sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din solda lunară/salariul brut lunar, astfel încât cuantumul acesteia nu este supus plafonării la nivelul acordat pentru luna decembrie 2018, începând cu 1 ianuarie 2019, în temeiul art. 34 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2018, art. I alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 226/2020, art. I alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 130/2021 și al art. I alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 168/2022.

58. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, prin Decizia nr. 24/2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 26 ianuarie 2022, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 5 alin. (1) și art. 8 din anexa nr. I capitolul I litera B din Legea-cadru nr. 153/2017, a stabilit că personalul didactic beneficiază de gradația de merit sau de majorarea de dirigenție începând cu data la care salariul de bază este stabilit conform anexelor acestei legi, respectiv data de la care salariul de bază devine egal sau mai mare decât cel stabilit potrivit legii pentru anul 2022.

Până la acel moment, începând cu data de 1 ianuarie 2019, aceste drepturi vor fi luate în considerare în conformitate cu dispozițiile art. 38 alin. (41) din Legea-cadru nr. 153/2017, prin aplicarea acestora la salariul de bază prevăzut de lege pentru anul 2022, din care se scade salariul de bază aferent lunii decembrie 2018 pentru determinarea tranșelor de majorare.

59. Prin Decizia nr. 82/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 130 din 19 februarie 2019, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în interpretarea dispozițiilor notei 2 lit. c) pct. II. lit. A cap. I din anexa nr. VIII a Legii-cadru nr. 153/2017 în corelare cu prevederile art. 38 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a), alin. (4) și (6) din același act normativ, a stabilit că:

— majorarea salariului de bază, de 15% pentru complexitatea muncii, nu se acordă pentru perioada 1 iulie 2017-31 decembrie 2017 și pentru anul 2018;

— pentru perioada 2019-2022, această majorare se acordă în condițiile stabilite la art. 38 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017;

— prin excepție, această majorare se acordă începând cu ianuarie 2018 sau cu data de la care salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare devin mai mari decât cele stabilite potrivit legii pentru anul 2022, ca urmare a majorărilor salariale reglementate.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

60. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că sesizarea este inadmisibilă.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție**Asupra admisibilității sesizării**

61. Admisibilitatea sesizării este circumscrisă atât condițiilor speciale instituite prin art. 1 și 2 ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cât și celor ce decurg din cuprinsul

art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, a căror incidență este atrasă ca efect al norme de trimitere din art. 4 al ordonanței de urgență sus-menționate la prevederile Codului de procedură civilă, cu ale cărei dispoziții arată că se completează.

62. În lumina acestor dispoziții legale, condițiile de admisibilitate a unei sesizări formulate în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 sunt circumscrise următoarelor elemente:

— existența unei cauze în curs de judecată care să privească fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv obligarea la emiterea actelor administrative sau anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau și raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau și alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze;

— instanța de trimitere să judece cauza în primă instanță ori în calea de atac;

— sesizarea să privească o chestiune de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;

— chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

63. Referitor la prima condiție, se reține că sesizarea se circumscrie obiectului de reglementare al ordonanței, întrucât vizează stabilirea unor drepturi de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice [recalcularea majorării prevăzute de art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 pentru lucrări de excepție sau misiuni speciale].

64. Este îndeplinită și condiția potrivit căreia instanța de trimitere să fie legal investită cu soluționarea cauzei în primă instanță ori în calea de atac, litigiul în care a fost formulată sesizarea aflându-se în curs de soluționare pe rolul Tribunalul Botoșani — Secția de contencios administrativ și fiscal, care judecă în primă instanță, conform art. 536 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, raportat la art. 10 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, respectiv la art. 95 pct. 4 din Codul de procedură civilă, astfel că primele două condiții de admisibilitate a sesizării sunt îndeplinite.

65. În ceea ce privește cea de a treia condiție, aceea ca sesizarea să privească o chestiune de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, este de reținut că, potrivit jurisprudenței constante a Completului investit cu dezlegarea unei chestiuni de drept, normele speciale ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 se complinesc cu cele ale dreptului comun, respectiv cu art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, astfel că subzistă condiția existenței unei chestiuni reale, veritabile de drept care să necesite recurgerea la mecanismul hotărârii prealabile, nefiind posibilă investirea instanței supreme cu lămurirea oricărei chestiuni de drept subsumate cauzei acțiunii deduse judecării instanței de trimitere, exclusiv în scopul satisfacerii dezideratului afirmat în preambulul ordonanței de a se asigura unificarea practicii judiciare în această problemă de drept.

66. Prin urmare, cerința ca dezlegarea problemei de drept să reflecte un anumit grad de dificultate se circumscrie condițiilor de admisibilitate a sesizărilor formulate atât în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, cât și în temeiul art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, de vreme ce hotărârea prealabilă își păstrează rațiunea de a fi un mijloc eficient de prevenire a practicii neunitare exclusiv în contextul în care instanțele de trimitere se confruntă cu chestiuni de drept ce au aptitudinea de a constitui izvor al jurisprudenței neunitare, prin caracterul neclar, incomplet sau echivoc al normelor în analiză.

67. În acest context, rămân valabile cazurile conturate în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept sesizat în temeiul art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă în care s-a stabilit că nu se verifică condiția dificultății chestiunii de drept, cum ar fi: a) claritatea normei, când aplicarea corectă a dreptului se impune într-un mod atât de evident, încât nu lasă loc de îndoială cu privire la modul de soluționare a întrebării adresate; b) când se solicită instanței supreme determinarea chiar a normei juridice aplicabile unui raport juridic, atribuit ce intră și trebuie să rămână în sfera de competență a instanței de judecată; c) când chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită și-a clarificat înțelesul în practica judiciară, din hotărârile cercetate rezultând că normele de drept în discuție au primit, într-o majoritate covârșitoare, aceeași interpretare; d) când pe calea hotărârii prealabile se solicită completarea legii; e) când se solicită lămurirea unor aspecte ce se regăsesc tranșate în jurisprudența constantă și clară a Curții de Justiție a Uniunii Europene (C.J.U.E.), a Curții Europene a Drepturilor Omului (C.E.D.O.), a Curții Constituționale ori a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

68. În cauza dedusă judecătii, se solicită ca, pe calea mecanismului prejudicial, instanța supremă să stabilească, pe de o parte, modalitatea concretă de acordare a majorării pentru lucrări de excepție sau lucrări speciale, în perioada de aplicare etapizată a legii-cadru, anterior momentului la care personalul vizat a ajuns la nivelul soldelor/salariilor de bază stabilite pentru anul 2022, respectiv dacă aplicarea art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, raportat la art. 38 din aceeași lege și la statuările de la paragraful 107 din Decizia nr. 75/2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, presupune neacordarea, în fapt, a majorării salariale, în intervalul 2017-2018 și, respectiv, acordarea parțială a majorării (câte ¼ anual), în intervalul 2019-2022, iar, pe de altă parte, dacă dispozițiile art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, astfel cum au fost interpretate prin Decizia nr. 75/2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, se aplică — și în ce modalitate — și în cazul funcționarilor publici/personalului civil din sistemul administrației penitenciare, având în vedere existența unei reglementări speciale în acest sistem, respectiv Ordinul ministrului justiției nr. 820/C/2015, aplicabil până în anul 2023 inclusiv (potrivit ordinului ministrului justiției nr. 146/C/2016, 1.034/C/2017, 1.042/C/2017, 2.415/C/2018, 2.588/C/2019, 1.676/C/2020, 2.391/C/2021, 1.592/C/2022, 406/C/2023).

69. Cu privire la prima întrebare prealabilă se constată că, la paragraful 107 din Decizia nr. 75/2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (Decizia nr. 75/2024), s-a statuat că, „Pornind de la calificarea dată dreptului reglementat de art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 și față de algoritmul de calcul al majorării (prin raportare la solda de funcție/salariul de funcție/salariul de bază), este de menționat că, în privința modalității concrete de acordare a majorării pentru perioada de aplicare etapizată a legii-cadru, anterior momentului la care personalul vizat a ajuns la nivelul soldelor/salariilor de bază stabilite pentru anul 2022, sunt aplicabile, deopotrivă, concluziile statuate de Înalta Curte de Casație și Justiție în cadrul mecanismelor de unificare a practicii judiciare, prin Decizia nr. 82 din 26 noiembrie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 130 din 19 februarie 2019, și Decizia nr. 24 din 15 noiembrie 2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 26 ianuarie 2022.”

70. Prin Decizia nr. 82/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 130 din 19 februarie 2019, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (Decizia nr. 82/2018), în interpretarea dispozițiilor notei 2 lit. c) pct. II lit. A cap. I din anexa nr. VIII a Legii-cadru nr. 153/2017 în corelare cu art. 38 alin. (1), alin. (2) lit. a), alin. (3) lit. a), alin. (4) și (6) din același act normativ, a stabilit că:

— majorarea salariului de bază, de 15% pentru complexitatea muncii, nu se acordă pentru perioada 1 iulie 2017-31 decembrie 2017 și pentru anul 2018;

— pentru perioada 2019-2022, această majorare se acordă în condițiile stabilite la art. 38 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017;

— prin excepție, această majorare se acordă începând cu ianuarie 2018 sau cu data de la care salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare devin mai mari decât cele stabilite potrivit legii pentru anul 2022, ca urmare a majorărilor salariale reglementate.

71. De asemenea, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, prin Decizia nr. 24/2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 26 ianuarie 2022 (Decizia nr. 24/2021), în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 5 alin. (1) și art. 8 din anexa nr. I capitolul I litera B din Legea-cadru nr. 153/2017, a stabilit că „personalul didactic beneficiază de gradația de merit sau de majorarea de dirigenție începând cu data la care salariul de bază este stabilit conform anexelor acestei legi, respectiv data de la care salariul de bază devine egal sau mai mare decât cel stabilit potrivit legii pentru anul 2022.

Până la acel moment, începând cu data de 1 ianuarie 2019, aceste drepturi vor fi luate în considerare în conformitate cu dispozițiile art. 38 alin. (41) din Legea-cadru nr. 153/2017, prin aplicarea acestora la salariul de bază prevăzut de lege pentru anul 2022, din care se scade salariul de bază aferent lunii decembrie 2018 pentru determinarea tranșelor de majorare”.

72. Trebuie precizat că, raportat la prima întrebare, instanța de trimitere a justificat dificultatea problemei de drept prin aceea că, deși deciziile nr. 82/2018 și nr. 24/2021 se referă la același tip de drepturi salariale, respectiv majorări — împrejurare ce ar pleda pentru aceeași modalitate de acordare —, dreptul salarial din speță prezintă, totuși, cel puțin o caracteristică esențială proprie, anume că, spre deosebire de drepturile la care se referă deciziile nr. 82/2018 și 24/2021, acesta a avut o reglementare identică — aceea de majorare (iar nu de spor) — și anterior Legii-cadru nr. 153/2017 (după cum se reține la paragrafele 82 și 83 din Decizia nr. 75/2024). În consecință, dreptul în discuție nu este nou, fiind acordat ca atare (integral) înainte de apariția legii-cadru de salarizare actuale.

73. Instanța supremă constată că, într-adevăr, spre deosebire de maniera de reglementare a drepturilor salariale care au făcut obiectul deciziilor nr. 82/2018 și nr. 24/2021 (în sensul că au fost instituite *ab initio* ca majorare prin Legea-cadru nr. 153/2017), dreptul salarial prevăzut de art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 a fost reglementat și în legislația anterioară (art. 15 din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010) tot sub formă de majorare (și nu de spor) calculat la salariul funcției de bază, ceea ce ar putea conferi, teoretic, o manieră de interpretare și aplicare a art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 diferită de cea statuată prin cele două decizii obligatorii anterior menționate.

74. Însă, în pofida acestor diferențe de reglementare, în cauza dedusă judecătii instanței de trimitere, raportat la prima întrebare prealabilă, își găsesc pe deplin aplicarea considerentele circumscrise paragrafului nr. 107 din Decizia

nr. 75/2024, în condițiile în care reclamanta din respectiva cauză a beneficiat de majorarea salarială în anii 2020, 2021, deci după intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, nepunându-se, astfel, față de situația particulară speței, raportat la prevederile art. 38, problema manierei de „preluare” a dreptului salarial litigios la intrarea în vigoare a legii-cadru de salarizare (1 iulie 2017), ci doar cea a modalității de calcul, pentru perioada cât a fost acordat (ulterioară datei de 1 iulie 2017), în aplicarea etapizată a legii-cadru, cel târziu până la atingerea grilei de salarizare aferente anului 2022.

75. Or, atât timp cât reglementarea diferită, prin raportare la data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, a dreptului salarial ce face obiectul litigiului dedus judecății instanței de trimitere, față de cea a drepturilor salariale menționate în considerentul cuprins în paragraful 107 din Decizia nr. 75/2024, nu influențează, în concret, în speță, modalitatea de acordare a majorării pentru perioada de aplicare etapizată a legii-cadru, anterior momentului la care personalul vizat a ajuns la nivelul salariilor de bază stabilite pentru anul 2022, se constată că primei întrebări prejudiciale îi lipsește gradul de dificultate necesar declanșării mecanismului întrebării prealabile.

76. Evaluarea dificultății chestiunii de drept nu poate fi disociată de existența unei dezlegări anterioare date de instanța supremă prin Decizia nr. 75/2024 care a statuat cu privire la o chestiune de drept sesizată într-un litigiu cu un obiect identic, în sensul că, și în respectivul litigiu, și în cel de pe rolul instanței de trimitere din prezenta cauză, reclamantii au solicitat recalcularea dreptului salarial prevăzut de art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, acordat de către pârâți pentru perioade ulterioare intrării în vigoare a legii-cadru de salarizare (paragraful 16 din Decizia nr. 75/2024), modalitatea concretă de acordare a majorării fiind dezlegată în paragraful 107 al Deciziei nr. 75/2024, menționată chiar în conținutul primei întrebări prealabile a prezentei sesizări.

77. În concluzie, atât timp cât prima întrebare prealabilă își găsește deja dezlegarea într-o decizie obligatorie de unificare a jurisprudenței, sub acest aspect, sesizarea apare ca inadmisibilă.

78. Cu privire la a doua întrebare prealabilă, instanța supremă constată că dificultatea de interpretare a chestiunii de drept reclamată de instanța de trimitere constă în aceea că, în timp ce dezlegarea dată cu privire la interpretarea și aplicarea art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 prin Decizia nr. 75/2024 a intervenit într-o sesizare care viza maniera de acordare a dreptului salarial pentru categoria profesională a militarilor, prezenta sesizare privește acordarea aceluiași drept unei alte categorii profesionale, respectiv funcționarilor publici cu statut special din cadrul administrației penitenciare, beneficiari ai Ordinului ministrului justiției nr. 820/C/2015, aplicabil până în anul 2023 inclusiv (potrivit ordinelor ministrului justiției nr. 146/C/2016, 1.034/C/2017, 1.042/C/2017, 2.415/C/2018, 2.588/C/2019, 1.676/C/2020, 2.391/C/2021, 1.592/C/2022, 406/C/2023), act administrativ care, aparent, reglementează diferit (față de statuările din Decizia nr. 75/2024) modul de calcul al majorării salariale vizate.

79. Cu alte cuvinte, instanța de trimitere susține că, în timp ce în considerentul cuprins în paragraful 100 din Decizia nr. 75/2024 s-a statuat că „nici Legea-cadru nr. 153/2017, nici legile anuale de salarizare adoptate în perioada 2018-2023 nu mai conțin o dispoziție similară celei prin care, în legislația anterioară, baza de calcul al majorării pentru lucrări de excepție sau misiuni speciale, reglementată de art. 15 din anexa nr. VII la Legea-cadru nr. 284/2010, a fost plafonată, începând cu 1 iulie 2014, la solda lunară/salariul de bază prevăzute de legislația în vigoare la 31 decembrie 2009” (plafonare instituită

prin art. 1 pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 37/2014, aprobată cu modificări prin Legea nr. 183/2014), totuși, angajatorul face aplicarea art. 2 din anexa la Ordinul ministrului justiției nr. 820/C/2015, potrivit căruia „Funcționarii publici cu statut special și personalul civil din sistemul administrației penitenciare care execută, în domeniul specific, lucrări de excepție sau misiuni speciale, apreciate ca atare de către conducătorii acestora, beneficiază de o majorare de până la 50% din salariul de bază prevăzut de legislația în vigoare la data de 31 decembrie 2009 (...)”, considerând că dispoziția din ordinele ministrului justiției nr. 146/C/2016, 1.034/C/2017, 1.042/C/2017, 2.415/C/2018, 2.588/C/2019, 1.676/C/2020, 2.391/C/2021, 1.592/C/2022 și 406/C/2023, cu referire la „aplicarea în mod corespunzător” a Ordinului ministrului justiției nr. 820/C/2015, vizează și calcularea majorării salariale prin raportare la salariul de bază prevăzut de legislația în vigoare la data de 31 decembrie 2009.

80. Pentru rezolvarea acestei dileme, instanța supremă are în vedere că statuările cuprinse în paragraful 100 din Decizia nr. 75/2024 beneficiază de efectul autorității de lucru judecat atașat considerentelor care sprijină și explicitează soluția.

81. Pornind de la această concluzie, se constată, cu prioritate, că stabilirea salariului de bază la care se raportează majorarea reglementată și acordată în temeiul art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, în sensul de salariu de bază convenit la data acordării majorării ori salariul de bază prevăzut de legislația în vigoare la data de 31 decembrie 2009, nu reprezintă o operațiune logico-juridică dificilă, de natură a susține necesitatea intervenției completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

82. De asemenea, atât timp cât se pune doar problema aplicării legii la situația de fapt, acest aspect se constituie într-o chestiune de competență exclusivă a instanței de trimitere.

83. Lipsa de dificultate a celei de-a doua întrebări prealabile rezidă în aceea că Ordinul ministrului justiției nr. 820/C/2015 reglementa, pe lângă salariul de bază la care se raporta majorarea salarială vizată, și criteriile de acordare a majorării — potrivit art. 15 alin. (3) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 — „condițiile de acordare a dreptului prevăzut la alin. (1) se stabilesc prin norme metodologice aprobate prin ordin al ordonatorului principal de credite”, iar, potrivit cap. VII art. 28 din anexa la Ordinul ministrului justiției nr. 2.415/C/2018, „Funcționarii publici cu statut special (...) beneficiază de o majorare de până la 50% calculată la salariul de funcție/salariul de bază (...)”, — astfel că prevederile Ordinului ministrului justiției nr. 1.676/C/2020, respectiv nr. 2.391/C/2021, incidente în speța dedusă judecății instanței de trimitere, vor fi avute în vedere ținând seama de istoricul reglementărilor primare incidente și, respectiv, a celor infralegale, aplicarea „în mod corespunzător” a Ordinului ministrului justiției nr. 820/C/2015 vizând exclusiv dispozițiile care nu contravin legislației de rang superior și considerentelor din paragraful 100 al Deciziei nr. 75/2024.

84. Față de aceste aspecte menționate mai sus, se constată că nici cea de-a doua întrebare prealabilă nu prezintă gradul de dificultate necesar declanșării mecanismului prejudicial al dezlegării unor chestiuni de drept.

85. Prin urmare, constatând că nu este îndeplinită una dintre condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, se impune respingerea sesizării, ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Botoșani — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 580/40/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele întrebări:

„Dacă aplicarea art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 (în privința modalității concrete de acordare a majorării pentru lucrări de excepție sau lucrări speciale, în perioada de aplicare etapizată a legii-cadru, anterior momentului la care personalul vizat a ajuns la nivelul soldelor/salariilor de bază stabilite pentru anul 2022), raportat la art. 38 din aceeași lege și la statuările de la pct. 107 din Decizia nr. 75/2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, presupune neacordarea, în fapt, a majorării salariale în intervalul 2017-2018 și, respectiv, acordarea parțială a majorării (câte ¼ anual) în intervalul 2019-2022.

Dacă prevederile art. 15 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, astfel cum au fost interpretate prin Decizia nr. 75/2024 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, se aplică — și în ce modalitate — și în cazul funcționarilor publici/personalului civil din sistemul administrației penitenciare, având în vedere existența unei reglementări speciale în acest sistem, respectiv Ordinul ministrului justiției nr. 820/C/2015, aplicabil până în anul 2023 inclusiv (potrivit ordinelor ministrului justiției nr. 146/C/2016, 1.034/C/2017, 1.042/C/2017, 2.415/C/2018, 2.588/C/2019, 1.676/C/2020, 2.391/C/2021, 1.592/C/2022, 406/C/2023).”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 6 octombrie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

